

דף עח.

עין משפט ב.

אה"ע סימן ו פעיף א

א. כהן אסור מן התורה בגרושה, זונה, וחללה^ש. ומדרבנן אסור גם בחלוצה. וע"כ אם נשא בדיעבד ספק חלוצה^ת אין מוציאים אותה.

ב. ספק גרושה^א בין מהנישואין בין מהאירוסין, ואפי' ריח הגט פוסל בכהונה^ב. וריח הגט היינו כגון שגירשה רק ממנו^ג או נתגרשה מכח קול^ד שיצא עליה שמקודשת לפלוני. אבל גירושין על תנאי ולא נתקיים התנאי ואח"כ בעלה מת והיא אלמנה אין בגט שהיה על תנאי אפי' ריח הגט. ולפי"ז רשאי גם הכהן לגרש אשתו על תנאי ואם לא נתקיים התנאי חוזרת אליו.

כא כג. גוי שבא על אמו הבן אחר שיתגייר כשר לקהל.

עין משפט ז.

אה"ע סימן ו פעיף ח

עיין לעיל דף עז: עין משפט ה

דף עח:

עין משפט ב.ג.

אה"ע סימן ז פעיף כא

כא לג. גר לגיורת או משוחרר למשוחררת, בתם לא תנשא לכתחילה לכהן.

ש. מגמ' יבמות כ"ד.

ת. משמע מהשו"ע דגזרו לכתחילה גם על ספק חלוצה לכהן ועיין ברש"י יבמות כ"ד.

א. מספק דאורייתא לחומרא, לא כן בספק חלוצה שזה ספק בדרבנן.

ב. ואם נישאת תצא כ"כ בח"מ.

ג. משום שכתוב ואשה גרושה "מאישה" אפי' שאינה גרושה אלא מאישה בלבד לא יקחו.

ד. והיינו מכח חומרא הצריכו גט. והמרדכי מביא להקל לכהונה משו"ת הרשב"א כ"כ הח"מ.

ו**אם** נישאת לא תצא^ה, דהורתה ולידתה בקדושה. אבל אם יש צד ישראל כגון גר לבת ישראל הבת כשרה לכתחילה גם לכהן.

אה"ע סימן ד פעיף כג

כז. גר לבת ישראל או ההיפך הולד ישראל לכל דבר^י ואסור בממזרת.

עין משפט ד. **חור"מ סימן רעז פעיף יב**

יב. שלשה נאמנים על הבכור^ז המילדת, אמו ואביו, המילדת מיד שאם אמרה זה יצא ראשון נאמנת, אמו כל שבעת ימי הלידה^ח נאמנת לומר זהו הבכור. אביו לעולם נאמן, ואפי' אביו אמר על מי שלא הוחזק בנו כלל בני ובכורי הוא נאמן^ט. וכן אם אמר על המוחזק לנו שהוא בכורו אינו בכור נאמן.

ה. מקידושין ע"ז ור"א כ"כ הב"י. ומשמע דאם רק לידתה בקדושה ולא הורתה תצא אף אם נישאת כך דקדק הח"מ מרמב"ם. ומהב"י יראה דחולק וסובר דגם אם רק לידתה בקדושה לא תצא.

ו. קידושין ע"ט. ורמב"ם. ואסור בממזרת מתוס' קידושין ע"ד ע"ב, וכן כתב הר"ן בדף ע"ט, והקשו דלמה לא נימא שהבן הולך אחר הזכר ויהיה גר ומותר בממזרת דהא יש קידושין ואין עבירה, ואפשר דלהרמב"ם ס"ל דכלל זה רק בישראל ולא כשיש צד גר כ"כ הב"ש.

ז. מקידושין ע"ד ע"א, מימרא דרב נחמן.

ח. פירוש עד יום השמיני, שאז מוציאו האב מרשות האם להכניסו בבריתו של א"א ע"ה. סמ"ע ס"ק כ"ג.

ט. ואפי' לא הוחזק בבנו וכו' בב"ב קכ"ח ע"ב ובקידושין ע"ח ע"ב במחלוקת דר"י וחכמים. מדכתיב יכיר יכירנו לאחרים, מכאן שהתורה האמינתו עליו ודיקדקו הטור והמחבר לכתוב על מי שלא הוחזק בבנו, ולא כתבו על מי שהוחזק שאינו בנו, דס"ל דבכה"ג אינו נאמן, דחזקה זו שאינו בנו ממ"נ ע"י מי באה אם ע"י האב שהיה רגיל לומר שאינו בנו, אחרי שהחזיקו שלא לבנו אינו נאמן אח"כ לומר שזה בנו, ואם החזקה שאינו בנו ע"י עדים שמעידים שבן זה מאיש אחר או שנולד מאשה אחרת, ודאי אינו נאמן להכחיש העדים.

ומש"כ המחבר וה"ה אם אמר על המוחזק לנו שהוא בכורו שאינו בכור נאמן, צ"ל דאיירי שלא הוחזק לנו שהוא בכור ע"י עדים, אלא שמעידים שנולד מאשתו בראשונה ועי"ז הוחזק בבכור, והאב אומר על השני שהוא בכור והראשון נפסל ממילא שהוא ממזר והתורה האמינתו ע"ז.

ודוקא כשהוחזק ע"י עדים שאמרו שנולד מאשתו בראשונה ועי"ז החזיקוהו לבכור, אבל אם הוחזק לבכור ע"י אביו עצמו בזה אינו נאמן אח"כ לעקור בכורתו וזה מש"כ הרמ"א אח"כ. סמ"ע ס"ק כ"ד.

הגה: אבל אם כבר אמר פעם אחת על אחד מבניו שהוא בכור לא יוכל ^י אח"כ לומר על אחר שהוא הבכור.

אח"ע סימן לז פעיף ט

עין משפט ו.

ט ח. האב שנתן רשות לשליח לקדש בתו, והלך האב ההוא וקידשה לאחד ושלוcho גם הלך וקידשה לאחר, אם קידושיו קדמו לשל שליח מקודשת לראשון, ואם אין ידוע צריכה גט משניהם ^ב.

^י. טור בשם הרמב"ן ב"ב קכ"ז ע"א, ונ"י בשם הר"ן.

^ב. ממשנה מ"ח ע"א. ומש"כ צריכה גט משניהם, אם רצו האחד נותן גט והשני כונס.